

baggrund er det vigtigt at de kommende generationer har med sig som ballast. Det må være ulykkeligt at være usikker i en ny verden, men det må være endnu mere ulykkeligt at være usikker i en ny verden, hvis man ikke kender sine egne rødder og sine egne værdier. Derfor er jeg enig i, at et af kulturpolitikens væsentligste mål for børn og unge er en understregning af disse generelle ting. Det er det, der er et af formålene.

Det andet er vel at finde ud af, at der faktisk findes andre mennesker i verden end en selv.

Kigger man bare 10 år frem, så risikerer man jo, at mange menneskers – herunder alle børnenes – oplevelser kommer via Internet, kommer via video, kommer via den elektroniske verden, hvor man kommer hjem og sidder derhjemme og kigger ind i en skærm og ikke beskæftiger sig med noget som helst andet.

Der skal et eller andet til for at lokke de unge mennesker ud i fællesskabet. De skal i skolen lære, at der et andet fællesskab, at det altså betyder noget at spille amatørteater, at det betyder noget at være sammen om at løse en opgave, at det at være sammen og være i dialog med hinanden i sig selv er en kvalitet. Hvis ikke vi lærer de unge mennesker det via kulturpolitikken og via uddannelsespolitikken, ja, så tror jeg, vi får et koldt, teknokratisk, strømnet samfund, som ingen af os kan være tjent med. Jo, der er bestemt store ting omkring børnekulturen.

Jeg er meget glad for redegørelsens melding om, at man skal bygge bro mellem forskellige forvaltninger, sådan så man kan komme videre i børnekulturpolitikken. Flot! Vil kulturministeren ikke love mig på næste ministermøde at tage det op over for andre ministre. Hvor ville det dog være dejligt, hvis man på socialpolitikens og sundhedspolitikens og en række andre områder ville sige både i kommuner og i amter og også i staten: Skulle vi ikke se på det her i fællesskab?

Dansk Folkepartis ordfører her i dag gav jo i virkeligheden et meget godt eksempel på, at her i salen skulle der også lidt undervisning til. For til påstanden om, at der jo ikke er råd til disse kulturcentre i kommunerne, for det vil gå ud over de gamle, så er min påstand, at man sparer penge i det offentlige ved at gå ind i kulturpolitikken, for jo mere kultur, jo mere sammenhold, jo mere baggrund de unge mennesker får, jo færre penge er vi nødt til at bruge på justits-

væsenet, og jo færre penge er vi nødt til at bruge på socialsystemet.

Men her kommer igen den dér opdeling i forskellige sektorer: Uha, det er kultur, det er dyrt! Tænk engang, hvis det i virkeligheden var et sted, hvor en indsats her kunne gøre, at vi sparede penge andre steder til meget ulykkelige ting. Jeg tror, vi er nødt til at se tingene som helheder, og jeg er glad for, at redegørelsen lægger op til det.

For CD er skolen central, også i kulturpolitik. Vi vil gerne være med til at gøre folkeskolen til ikke bare et sted, hvor man kommer nogle få timer om dagen og bliver undervist, men et sted, der i virkeligheden er et samlingspunkt for de unge mennesker hele dagen, sådan så eksempelvis undervisning foregår i løbet af formiddagen, men eftermiddagen så har fælles aktiviteter af kulturel karakter. Det kan være musik, det kan være drama, det kan være idræt, det kan være så mange forskellige ting, men sådan at man dér er sammen om at have sit liv. Det giver struktur i de unge menneskers liv, men det giver også en mulighed for at give nogle tilbud, som man ikke kan give i dag.

Så i stedet for, at det skal være bibliotekerne, tror jeg, vi også herinde er nødt til at tænke mere på tværs og sige, at kulturpolitikken er et instrument, der skal ses sammen med f.eks. skolepolitikken, for at det kan løses.

Når jeg så siger det med skolen, tror jeg også, det er meget vigtigt at vænne børnene til, at alting ikke er oplevelser. Ting er også deltagelse. Den dér passive holdning, at man skal sætte sig ned på en stol og glo på eller andet, så sker der noget, og de andre gør det, tror jeg det er vigtigt at gøre op med.

Jeg er engang blevet berømt i Sindal og omegn på én bemærkning, og det var, da jeg engang tillod mig at sige, at der var relativt mere kultur i Sindal, end der er i København. Min begrundelse var selvfølgelig, at deroppe deltog folk rent faktisk i de kulturelle tilbud, mens man i København satte sig ned for en eller anden billetpris og forsøgte at opleve noget. Jeg tror, det er vigtigt at lære de unge mennesker, at man skal være med, og at der skal være aktivitet i det.

Så er der det med voksenkontakten. Jamen hvem i alverden er det, man gerne vil have voksenkontakt med? Man skal vel ikke have en flok professionelle til at være voksenkontakt. Voksenkontakten er vel i høj grad en kontakt med familien, med vennerne, med forældrene.